

Arrest

nr. 105 747 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat W. GELUYKENS loco advocaat S. VANBESIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers voeren aan, afgeleid uit de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd in artikel 6 EVRM, dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het Engels verliep waarbij er naar verzoekers toe in het Bengali werd getolkt terwijl in deze procedure reeds van in het begin het Nederlands werd vastgelegd als proceduretaal.

De Raad merkt op dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daarnaast benadrukt de Raad dat verzoekers op geen enkele wijze aanduiden op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. De aangevoerde schendingen worden derhalve niet weerhouden.

1.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissingen blijkt dat eerste verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekers ondernemen geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoekers geen asielaanvraag indienden in het Verenigd Koninkrijk gedurende hun verblijf aldaar, kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat tweede verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot. Gezien uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan diens asielrelaas, kan dit relaas evenmin in hoofde van tweede verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet aantonen. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Wat betreft tweede verzoeksters persoonlijke vrees, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat zij deze niet aannemelijk maakt. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Hetzelfde dient gezegd te worden over de fotokopieën van documenten van de rechtbank gevoegd bij het verzoekschrift.

1.3. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2013, dienen zij een geboortebewijs in van eerste verzoekende partij waaruit blijkt dat hij 33 jaar oud is en een stuk (8 bladzijden) waaruit, volgens verzoekende partijen, blijkt dat er een aanklacht werd ingediend tegen eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen betogen dat zij deze stukken niet eerder in de procedure konden voorleggen aangezien hun contactpersoon ziek was.

Verwerende partij repliceert dat de leeftijd van eerste verzoekende partij irrelevant is en aan de stukken geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat (i) zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, en (ii) uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat veel valse documenten in omloop zijn in Bangladesh.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ter terechtzitting volledig voorbij gaan aan de in de beschikking van 6 mei 2013 opgenomen grond. De Raad wijst er nogmaals op dat op verzoekende partijen een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan hen is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Verzoekende partijen hebben echter gelogen over hun Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk en hebben aldus op intentionele wijze gepoogd de asielinstanties te misleiden. Daarenboven dienden zij geen asielaanvraag in in het Verenigd Koninkrijk tijdens hun verblijf aldaar van juli 2009 tot maart 2010 wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vermits in dit geval redelijkerwijs kan aangenomen worden dat asielzoekers zo snel mogelijk asiel indienen op het moment dat zij in veiligheid zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan met valabele argumenten dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn geweest een asielaanvraag in te dienen in het Verenigd Koninkrijk.

Ook hun terugkeer naar Bangladesh wordt niet aangetoond en hun verklaringen met betrekking tot het politiek profiel van eerste verzoekende partij en het ontslag van tweede verzoekende partij omwille van de activiteiten van haar echtgenoot zijn niet geloofwaardig. In de mate verzoekende partijen poneren dat de eerste verzoekende partij wel degelijk haar politiek profiel heeft aangetoond en zij de verklaringen in wezen herhalen, kunnen zij de Raad niet overtuigen. Immers, van eerste verzoekende partij die beweert vervolgd te worden omwille van haar lidmaatschap sinds 1997 van en functie bij de 'Jamaat-e-Islami' als 'publiciteitsofficer' sinds 2008 (gehoorverslag, p. 6) mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij iets meer kan vertellen over de "politieke ideeën" van de partij waartoe zij behoort dan dat "*deze partij volgens de moslimregels (gaat)*", zij dit "*goed (vond) vanuit zijn hart*", en dat zij "*beïnvloed werd door hoofdidee dat staat moslim is en justitie islam moet*" (gehoor eerste verzoekende partij p. 6-7) en dat zij eveneens voldoende en specifieke toelichting kan geven bij deze functie. Dit klemt des te meer nu eerste verzoekende partij een hoge opleiding heeft gehad en een "master degree" heeft behaald in de politieke wetenschappen aan de universiteit van Gazipur (DVZ, stuk 13 A nr. 10 a)). De Raad is dan ook van oordeel dat eerste verzoekende partij niet in het minst zijn politiek profiel en derhalve de problemen die daaruit voortkomen aannemelijk heeft gemaakt. Wat hun terugkeer naar Bangladesh betreft is de Raad van oordeel dat indien eerste verzoekende partij een paspoort heeft gebruikt om naar Bangladesh terug te reizen dat haar werd verschaft door de smokkelaar zij, in tegenstelling tot wat zij voorhouden, wel degelijk op de hoogte zou zijn van alle gegevens van dit paspoort teneinde te voorkomen dat zij bij een grenscontrole door de mand zou vallen indien haar om de gegevens in het paspoort wordt gevraagd.

Deze vaststellingen maken dat geen geloof wordt gehecht aan het door verzoekende partijen opgedist relaas. De documenten neergelegd ter terechtzitting moeten worden beoordeeld rekening houdende met de verklaringen. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen en de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat Bangladesh "*bulkt van de valse juridische documenten, valse gerechtzaken, valse verdicten en valse uitvoeringsbevelen*" kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aan de ter terechtzitting ingediende stukken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS